

UZASADNIENIE

wyroku w całości

Zaskarżonym wyrokiem z 22.07.2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, po rozpoznaniu sprawy X U 608/19 z wniosku K. F. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o zasiłek chorobowy na skutek odwołania K. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 7.05.2019 r. znak (...) - (...), zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. F. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10.03.2019 r. do 10.05.2019 r. i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wydał na podstawie następującego stanu faktycznego i rozważań prawnych:

W okresie od 6.12.2018 r. do 5.03.2019 r. K. F. podlegał ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w Z..

K. F. był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. od 19.12.2018 r. do 9.03.2019 r.

W ramach przedmiotowego zatrudnienia w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w Z. ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym. W ramach umowy zlecenia ubezpieczony nie był zgłoszony do ubezpieczenia chorobowego.

Ubezpieczony stał się niezdolny do pracy dnia 1.03.2019 r. i przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim do dnia 20.05.2019 r.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że okoliczności sprawy nie były sporne między stronami.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uwzględnił odwołanie wnioskodawcy w zakresie prawa do zasiłku chorobowego poczynszy od 10.03.2019 r.

Sąd I instancji wskazał, że z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 645), zwanej dalej ustawą zasiłkową, wynika, że ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Prawo do świadczeń z tytułu choroby uzależnione jest od przebycia w ubezpieczeniu określonego czasu. Czas ten, nazywany okresem wyczekiwania, uzależnia nabycie prawa do zasiłku od pozostawania przez wymagany czas w ubezpieczeniu chorobowym. Sąd I instancji wyjaśnił, że okres wyczekiwania to okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu wymaganemu dla przyznania prawa do zasiłku chorobowego, który można określić również jako konieczność pozostawania przez wymagany w ustawie czas w ubezpieczeniu chorobowym, by móc nabyć prawo do zasiłku chorobowego w sytuacji wystąpienia niezdolności do pracy. Sąd Rejonowy zaznaczył, że innymi słowy jest to konieczność przebycia określonego stażu w ubezpieczeniu, wymaganego do uzyskania prawa do świadczeń.

Sąd I instancji argumentował, że zgodnie z art. 7 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: 1) nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego; 2) nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że świadczenie przewidziane w art. 7 w/w ustawy ma charakter wyjątkowy. Sąd meriti powołał się na uchwałę SN z 12.06.2002 r. (111 UZP 4/02), zgodnie z którą jest to świadczenie udzielane „po ustaniu

okresu objętego składką na ubezpieczenie, bez ekwiwalentu w tej składce, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia". Sąd Rejonowy wywodził, że oznacza to, że zasiłek chorobowy przysługujący po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym - udzielanym po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie oraz bez ekwiwalentu w tej składce.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy: 1) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy; 2) kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby; 3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1; 4) jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego; 5) podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników. Zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300 z późn. zm.), dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym wymienione art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10, czyli między innymi osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia, tak jak ubezpieczony.

Sąd I instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie kluczowym było ustalenie czy osoba niezdolna do pracy po ustaniu obowiązkowego tytułu ubezpieczenia chorobowego, traci prawo do zasiłku chorobowego, jeżeli nie przystąpiła do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, wyjaśniając, że problem ten sprowadza się do kwestii czy osoba zainteresowana w razie kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres trwania niezdolności do pracy przypadającej po ustaniu ubezpieczenia chorobowego, czy tylko za tę jego część w trakcie, której podjął lub kontynuował działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, pozbawia prawa do zasiłku chorobowego jedynie za taki okres po ustaniu zatrudnienia, w którym dana osoba kontynuuje lub podejmuje wykonywanie działalności stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, ale nie okres po ustaniu zatrudnienia, w którym nie występują okoliczności przewidziane w punkcie 2 tego przepisu. Sąd I instancji na tej podstawie uznał, że odwołujący nie miał prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, dlatego że w świetle prawa kontynuował działalność zarobkową po ustaniu zatrudnienia do końca dnia 9.03.2019 r., ale prawo to „odzyskał” od 10.03.2019 r., kiedy zaprzestał kontynuacji działalności zarobkowej i nadal spełniała przesłanki do realizacji prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Sąd Rejonowy stwierdził, że niezdolność do pracy K. F. powstała nie później niż 14 dni po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, trwała ponad 30 dni i była nie przerwana do 20.05.2019 r., a w stosunku do odwołującego nie występowały żadne negatywne przesłanki warunkujące utratę prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia, w szczególności od 10.03.2019 r. do 20.05.2019 r.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że bezspornym w sprawie jest, że obowiązkowe pracownicze ubezpieczenie K. F. ustało z końcem 5.03.2019 r., to jest o godzinie 24:00, akcentując, że powstanie tytułu dalszego podlegania ubezpieczeniu chorobowemu w związku z równoczesnym kontynuowaniem umowy zlecenia obowiązującej do końca dnia 9.03.2019 r. wymagało uwzględnienia, że w dniu 1.03.2019 r. K. F. stał się niezdolny do pracy, a stan ten sprawił że nie miał możliwości zgłoszenia się (przystąpienia) do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu wykonywania równoczesnej umowy zlecenia w okresie już trwającej niezdolności do pracy bezpośrednio po ustaniu pracowniczego ubezpieczenia chorobowego.

Sąd Rejonowy argumentował, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których taka działalność nie była wykonywana. Sąd I instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie oznacza to, że skarżący nie powinien być pozbawiony świadczeń chorobowych za cały okres po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego, to jest za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w którym jako osoba uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia nie uzyskiwała żadnych lub uzyskała dochody poniżej progu najniższego wynagrodzenia za pracę. Sąd Rejonowy wskazał, że umowa zlecenia skarżącego z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. ustała 9.03.2019 r., argumentując, że w związku z tym należało uznać, że od 10.03.2019 r. skarżący nie prowadził działalności zarobkowej.

W rezultacie powyższych rozważań Sąd Rejonowy stwierdził, że spełniły się przesłanki art. 4 ust 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy zasiłkowej i w efekcie, na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego od 10.03.2019 r. do 10.05.2019 r., natomiast za okres od 6.03.2019 r. do 9.03.2019 r., kiedy wnioskodawca związany był umową zlecenia, na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c., oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, zaskarżając kwestionowane orzeczenie w części, tj. w zakresie punktu 1 sentencji, któremu zarzucił naruszenie art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1368) poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo kontynuowania działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do ubezpieczenia chorobowego. W konkluzji do tak sformułowanego zarzutu apelacyjnego, skarżący wniósł o zmianę wyroku w punkcie 1 i oddalenie odwołania od decyzji z 7.05.2019 r. w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa, jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd II instancji w pełni aprobuje i przyjmując ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, jako własne, jednocześnie stwierdził, że nie zachodzi obecnie potrzeba powielania w tym miejscu tych ustaleń (por. wyrok SN z 5.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/).

Dodać należy, że okoliczności faktyczne były w całości bezsporne między stronami.

Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom organu rentowego, nie naruszył przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 645 z późn. zm., dalej także ustawa zasiłkowa).

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 13 ust. 1 cyt. wyżej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstaje po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy:

- 1) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy;
- 2) kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby;

- 3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1;
- 4) jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego;
- 5) podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Zgodnie z ust. 2 art. 13 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego.

Z treści art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, wynika więc, że jedną z przyczyn wyłączającą prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest kontynuowanie lub podjęcie działalności zarobkowej, ale tylko takiej działalności zarobkowej, która stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. Podkreślić także należy, że art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, po zmianie od 1.07.2004 r., stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy, kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przeprowadził właściwą wykładnię powyższej regulacji, dokonał bezbłędnej subsumpcji bezspornych faktów i na tej podstawie prawidłowo ocenił jurydycznie odwołania ubezpieczonego na gruncie art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Argumentacja Sądu Rejonowego jest wyczerpująca, została wsparta właściwym orzecznictwem Sądu Najwyższego i nie wymaga uzupełnienia. Podkreślić jedynie należy, że Sąd Rejonowy w pełni zasadnie rozróżnił sytuację odwołującego do dnia 9.03.2019 r. i od dnia 10.03.2019 r. bezbłędnie dostrzegając, że umowa zlecenia skarżącego z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. ustała dnia 9 marca 2019 roku i od 10.03.2019 r. skarżący nie kontynuował już działalności zarobkowej. Według Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których już taka działalność nie była wykonywana. Słusznie Sąd meriti uznał, że oznacza to, że wnioskodawca nie powinien być pozbawiony świadczeń chorobowych za cały okres po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego, tj. za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w którym jako osoba uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pracowniczego nie kontynuował działalności zarobkowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4.10.2018 r., III UZP 5/18, Legalis nr 1829341, a także powołane tam wyroki Sądu Najwyższego z 25.02.2008 r., I UK 249/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 152, z 4.06.2012 r., I UK 13/12, z 9.01.2012 r., I UK 212/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 294). Sąd Okręgowy, jako Sąd II instancji odstępuje od ponownego przytoczenia pełnej argumentacji Sądu meriti, uznając, że byłoby to jedynie zbędnym powieleniem właściwie przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy analizy prawnej, którą czyni integralną częścią własnych rozważań prawnych. Przypomnieć jedynie należy, że w niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że obowiązkowe pracownicze ubezpieczenie skarżącego ustało 5.03.2019 r. natomiast równocześnie kontynuowana umowa zlecenia obowiązywała tylko do końca 9.03.2019 r. a po tej dacie, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, odwołujący nie kontynuował już działalności zarobkowej - co pozostawało poza sporem - przez co uznać należało, że Sąd I instancji bezbłędnie stwierdził, że od dnia 10.03.2019 r. nie została spełniona negatywna przesłanka wyłączająca prawo wnioskodawcy do zasiłku chorobowego. Sąd meriti prawidłowo uwzględnił, że niezdolność do pracy odwołującego powstała nie później niż 14 dni po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego, bo powstała w dniu 1.03.2019 r., trwała ponad 30 dni i była nie przerwana do dnia 20.05.2019 r. W efekcie rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o przyznaniu ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego od dnia 10 marca 2019 roku do dnia 10 maja 2019 roku odpowiada prawu, w szczególności wbrew

wywodom apelanta nie narusza przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy zasiłkowej. Tym samym jedyny zarzut apelacyjny okazał się w całości bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację organu rentowego.

Sędzia Agnieszka Olejniczak – Kosiara Sędzia Magdalena Lisowska Sędzia Agnieszka Domańska – Jakubowska

A.P.